

Θεσσαλιώτιδος Τιμόθεος: Η ένωση με τον Χριστό γίνεται ο δρόμος της σωτηρίας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων

Το εσπέρας της Κυριακής 15 Φεβρουαρίου 2026, στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης, πραγματοποιήθηκε το καθιερωμένο εσπερινό κήρυγμα του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος κ. Τιμοθέου, το οποίο τελείται κάθε Κυριακή απόγευμα και αποτελεί πλέον σταθερό πνευματικό σημείο αναφοράς για τους πιστούς της πόλεως.

Προηγήθηκε η ιερά Παράκληση, μέσα σε κλίμα κατανύξεως και προσευχής, και ακολούθως ο Σεβασμιώτατος ανέπτυξε το θέμα «Διδαχή στην προς Ρωμαίους Επιστολή του Αποστόλου Παύλου», συνεχίζοντας την ερμηνευτική προσέγγιση της μεγάλης αυτής αποστολικής επιστολής.

Οι παριστάμενοι είχαν την ευκαιρία να εμβαθύνουν στον θεόπνευστο λόγο του Αποστόλου των Εθνών και να αντλήσουν πνευματικά διδάγματα για τη ζωή τους, μέσα από τη ζωντανή και ποιμαντική ερμηνεία του Σεβασμιωτάτου.

Με τη σημερινή Κυριακή και κυρίως με την ακολουθία του Εσπερινού που τελέσθηκε, ο Σεβασμιώτατος τόνισε ότι ήδη ξεκινά μία πορεία προς την Αγία και Μεγάλη Τεσσαρακοστή. Υπενθύμισε ότι οι προηγούμενες Κυριακές του Τελώνου και Φαρισαίου και του Ασώτου Υιού προετοίμασαν την ψυχή για την ταπείνωση και την επιστροφή στον Θεό Πατέρα, ενώ η παρούσα Κυριακή προβάλλει την πρόγευση και τη διδασκαλία περί της ενδόξου Δευτέρας Παρουσίας του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, με μέτρο κρίσεως την άπειρη αγάπη των ανθρώπων μεταξύ τους, όπως τη δίδαξε ο ίδιος ο Χριστός. Παράλληλα, ανέδειξε ότι με την εβδομάδα της Τυρινής, τη λεγόμενη Λευκή Νηστεία, αρχίζει η προετοιμασία ώστε με τον πρώτο Κατανυκτικό Εσπερινό, την Κυριακή της Τυρινής το απόγευμα, να εισέλθουμε στην Αγία και Μεγάλη Τεσσαρακοστή.

Στη συνέχεια, εισερχόμενος στο Ζ΄ κεφάλαιο της προς Ρωμαίους Επιστολής, ανέπτυξε τη θεολογική σχέση του νόμου με την περίοδο της Χάριτος, όπως τη θέτει ο Απόστολος Παύλος. Παρουσίασε τις αντιθέσεις που φωτίζουν την αλλαγή της ζωής εν Χριστώ, παλαιός και νέος νόμος, παλαιός και νέος κύριος, παλαιά δουλεία και νέα ελευθερία, θάνατος και ζωή, επισημαίνοντας ότι σκοπός είναι να φανεί τι έχει πλέον παρέλθει και τι είναι απολύτως αναγκαίο για τη σωτηρία, ως προς τι νεκρωθήκαμε και ως προς τι ζωοποιηθήκαμε, τι δεν πρέπει να υπηρετούμε και τι καλούμαστε να διακονούμε.

Εξηγώντας τον ρόλο του Μωσαϊκού Νόμου, υπογράμμισε ότι προ Χριστού ο νόμος

ήταν δώρο του Θεού, όμως έμενε ως «γράμμα», χωρίς να δίνει τη δύναμη της εκπληρώσεως. Δημιουργούσε τη δίψα για σωτηρία, αλλά δεν πρόσφερε την πληρότητα της θεραπείας, καθώς αποκάλυπτε την αμαρτία και την καθιστούσε συνειδητή, χωρίς όμως να απαλλάσσει τον άνθρωπο από αυτήν. Ο νόμος, έτσι, λειτουργούσε ως φως που φανερώνει τα πάθη και ως «κατήγορος», ενώ η αρετή και η πραγματική μεταμόρφωση του ανθρώπου επιτυγχάνονται με τη Χάρη του Θεού. Στο σημείο αυτό ο Σεβασμιώτατος τόνισε πως ο Απόστολος Παύλος μιλά για τον νόμο, όχι επειδή ο νόμος είναι αμαρτία, αλλά επειδή υπήρχαν ψευδάδελφοι που ήθελαν να επαναφέρουν μέσα στην Εκκλησία νεκρούς τύπους του Μωσαϊκού νόμου, όπως η περιτομή, και άλλοι που από αγαθή προαίρεση παρέμεναν προσκολλημένοι σε εντάλματα τα οποία είχαν πλέον καταργηθεί ή τελειοποιηθεί.

Σχολιάζοντας τον λόγο του Αποστόλου ότι «ὁ νόμος κυριεύει τοῦ ἀνθρώπου ἐφ' ὅσον χρόνον ζῇ», εξήγησε ότι ο άνθρωπος όσο ζει υπόκειται στους νόμους, όμως μέσα στην Εκκλησία ο Νόμος δεν είναι πλέον το κυρίαρχο στοιχείο που καταπιέζει τη ζωή και την εν Χριστῷ ελευθερία, καθώς η ζωή του πιστού νοηματοδοτείται πλέον από την παρουσία του Χριστού και τη δύναμη της Χάριτός Του.

Για να καταστήσει σαφέστερη αυτή τη μετάβαση, ο Απόστολος Παύλος, όπως

ανέφερε ο Σεβασμιώτατος, χρησιμοποιεί την εικόνα της συζυγικής σχέσεως. Όπως η γυναίκα είναι δεμένη με τον άνδρα της όσο εκείνος ζει, ενώ με τον θάνατό του ελευθερώνεται από τον δεσμό και δεν λογίζεται μοιχαλίδα αν ενωθεί με άλλον, έτσι και η ψυχή, όταν παύει η παλαιά σχέση με τον νόμο, μπορεί να ενωθεί με τον Χριστό. Με αφορμή αυτή την εικόνα, ο Σεβασμιώτατος στάθηκε στην ιερότητα του γάμου ως δεσμού που διατηρείται μέχρι θανάτου, υπογραμμίζοντας ότι μόνον ο θάνατος χωρίζει τα ανδρόγυνα, ενώ κάθε άλλη λύση εκτός των ευαγγελικών προϋποθέσεων δεν μπορεί να θεωρηθεί σύμφωνη με το πνεύμα του Ευαγγελίου.

Κατόπιν, προχώρησε στο κεντρικό νόημα του αποστολικού λόγου, ότι «ἐθανατώθητε τῷ νόμῳ διὰ τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ», ώστε να γίνουμε «ἐτέρῳ, τῷ ἐκ νεκρῶν ἐγερθέντι», για να καρποφορήσουμε στον Θεό. Διευκρίνισε ότι η αμαρτία θανατώνεται με το Αίμα του Χριστού, ενώ ο νόμος «θανατώνεται» με το Σώμα του Χριστού, διότι όταν έρχεται το τέλει καταργείται το ατελές, και διότι η ζωή χωρίς τον Χριστό δεν μπορεί να σταθεί. Η ένωση με τον Χριστό γίνεται πλέον ο δρόμος της σωτηρίας και της νέας ζωής, ενώ τα παθήματα του Σώματός Του επί του Σταυρού λύτρωσαν τον άνθρωπο από τις παραβάσεις και από την κατάρρα του νόμου.

Συνεχίζοντας, ανέφερε ότι πλέον «κατηργήθημεν ἀπὸ τοῦ νόμου», ώστε να δουλεύουμε «ἐν καινότητι πνεύματος καὶ οὐ παλαιότητι γράμματος». Η μετάβαση αυτή, όπως τόνισε, είναι η ίδια η μετάνοια, δηλαδή η αλλαγή τρόπου ζωής, όπου τη δουλεία της αμαρτίας διαδέχεται η υπακοή στο θέλημα του Χριστού. Ο νέος νόμος του Ευαγγελίου είναι ασύγκριτα ανώτερος, και γι' αυτό προειδοποίησε ότι δεν πρέπει να υπάρχει πνευματική οπισθοδρόμηση, τη στιγμή που σε άλλους τομείς φαίνεται πρόοδος, αλλά στα πνευματικά ο άνθρωπος κινδυνεύει να επιστρέψει σε πάθη, σε προλήψεις και σε καταστάσεις που δεν συνάδουν με την ελευθερία της ζωής εν Χριστώ.

Ο Σεβασμιώτατος υπογράμμισε ακόμη ότι ο νόμος δεν είναι η αιτία της αμαρτίας, αλλά το φως που την αποκαλύπτει. Με τις εντολές ο άνθρωπος μαθαίνει να διακρίνει την αμαρτία ακόμη και στο επίπεδο της επιθυμίας, κατά τον λόγο «Οὐκ ἐπιθυμήσεις». Η αμαρτία, όμως, παίρνοντας αφορμή από την εντολή, εξαπατά τον άνθρωπο και τον οδηγεί στον θάνατο, όχι γιατί η εντολή είναι κακή, αλλά επειδή η ανθρώπινη προαίρεση παραβαίνει το αγαθό. Στο σημείο αυτό, ο Σεβασμιώτατος ανέφερε ότι, όπως κανείς δεν κατηγορεί τον ιατρό για τη διάγνωση, έτσι και ο νόμος έκανε διάγνωση, φανερώνοντας την ασθένεια που υπήρχε ήδη στην ψυχή, ώστε ο άνθρωπος να λάβει μέτρα, να ελέγξει τον εαυτό του και να αναζητήσει τη θεραπεία.

Καταλήγοντας, τόνισε ότι ο Απόστολος Παύλος διασαφηνίζει πως «ὁ μὲν νόμος ἅγιος, καὶ ἡ ἐντολὴ ἁγία καὶ δικαία καὶ ἀγαθή», ενώ η Χάρις είναι απείρως ανώτερη, διότι όχι μόνο εντοπίζει το «μικρόβιο» της αμαρτίας αλλά και το εξοντώνει, συγχωρώντας ακόμη και τη συνειδητή αμαρτία. Υπενθύμισε ότι δεν πρέπει να φορτώνουμε στον Θεό τις δικές μας παραβάσεις και να Τον καθιστούμε υπεύθυνο για το κακό, καθώς ο Θεός προσφέρει έλεος, βοήθεια και δυνατότητα

επιστροφής, αλλά η ευθύνη της επιλογής και της πράξεως ανήκει στον άνθρωπο.

Ολοκληρώνοντας την ομιλία του, ευχήθηκε σε όλους και αναφέρθηκε στην προσευχή και στον πρώτο κατανυκτικό Εσπερινό που θα τελεσθεί στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό, ευχαριστώντας τους παρισταμένους για την προσευχητική τους συμμετοχή.

